

Diplomová práce je zaměřena na roli detailu jako vizuálního fenoménu při komponování, tvorbě, i recepci uměleckého díla. Autorka vychází ze své specifické zkušenosti zhoršování zraku v dětství (dospívání) a na ně vázané změny viděného. Postupné a stále znovu opakovávané rozostřování a zaostřování, související s korekcí oka, vedlo Neubertovou mimo jiné i k jejímu zájmu o detail, který mimo jiné vyústily v napsání této práce.

Detail, který je v práci definován jako část nějakého celku a též obraz této části, je uchopen ze čtyř směrů v přístupu k němu a jeho funkci umělecké či společenské. Tato pojetí jsou: dekorativní, expresivní, smyslový a racionální. Užívání a chápání detailu z uvedených rovin se prolíná napříč historií. Autorka však nepojímá detail a výskyt jeho užití chronologicky, ač i tento přístup by byl možný, jelikož prolínání přístupů k detailu a jejich funkční a praktická koexistence se autorce zdají zásadní. Zmíněné čtyři přístupy k detailu jsou doloženy obrazovými materiály. Za významnou událost je v práci považován nástup úplně nových záznamových i reprodukčních technologií v devatenáctém (fotografie), ve dvacátém (film) a jednadvacátém století.

Tato událost se odrazila pochopitelně i na užití detailu. Opominut není ani vývoj světové malby a její současný projev v hyperrealismu.

Pro autorku příznačné je užití práce s detailem v její pedagogické praxi v hodinách výtvarné výchovy na základní škole a ve výtvarném kurzu na Střední umělecké škole textilních řemesel. Vyjadřuje obavu z přehnaného přehlcování množstvím detailů novými médii (zvláště televizí) a proklamuje jedinečnost přímého prožitku „fyzického“ kontaktu se zdrojem detailu. Zdůrazňuje nezastupitelnou roli výtvarné výchovy při pomoci dětem a studentům při jejich cestě k detailu a tím i k autentickému a hlubokému prožívání světa.